

Ref. nr:

Saksnr:

Dato:

Forslag til forskrift om lokal forvaltning av fisk og fisket i Tanavassdraget – oppfølging av Tanautvalgets rapport

1. Innledning

Miljøverndepartementet legger med dette frem forslag til forskrift om lokal forvaltning av fisk og fisket i Tanavassdraget. Forskriften vil bli hjemlet i *lov 17. juni 2005 nr. 85 om rettsforhold og forvaltning av grunn og naturressurser i Finnmark fylke* § 28 annet ledd, *lov 23. juni 1888 om retten til fiskeri i Tanavasdraget* § 1 første ledd og *lov 15. mai 1992 nr. 47 om laksefisk og innlandsfisk m.v.* § 6 annet ledd.

Forvaltningen av Tanavassdraget er i dag lagt til statlige organer, det vil si Fylkesmannen, politimesteren og lensmennene i Tana og Karasjok. Laksebreveierne har imidlertid bidratt til forvaltningen av vassdraget gjennom nært samarbeid med de statlige forvaltningsmyndighetene.

Kommunene og lokalbefolkningen har gjennom mange år arbeidet for å få større innflytelse på forvaltningen av vassdraget. De siste årene har kommunene Tana og Karasjok engasjert seg spesielt med tanke på å få på plass lokal forvaltning.

Samerettsutvalget foreslo for Tanavassdraget at det skulle opprettes et nytt organ, Tanaelvas fiskestyre. Organet ble foreslått tillagt store deler av den myndigheten som i dag er lagt til ulike offentlige organer. Samerettsutvalget foreslo videre lovfesting av lokalbefolkningens rett til stangfiske i vassdraget. Når det gjaldt garnfiske ønsket Samerettsutvalget i all hovedsak å beholde dagens regler, slik at garnfiskeretten fortsatt skulle ligge til aktive jordbrukere i elvedalen.

I forbindelse med behandlingen av finnmarksloven la Stortinget til grunn at det var behov for en bred gjennomgang av forvaltningen av Tanavassdraget og Neidenvassdraget. Stortinget ga ikke direkte føringer for forvaltningen av vassdragene, men vedtok overordnede prinsipper i finnmarksloven § 28.

I finnmarksloven § 28 er det slått fast at lokalbefolkningen i Tanavassdraget og Neidenvassdraget har særskilte rettigheter til fiske på grunnlag av lov, alders tids bruk og lokal sedvane. Det er ikke gitt detaljbestemmelser om fiskeforvaltningen i vassdragene i loven, men Kongen er gitt myndighet til å fastsette forskrift med

nærmere bestemmelser om forvaltningen og utøvelsen av fisket. Forskriften skal legge til rette for en lokal, rettighetsbasert forvaltning av fiskeressursene. Overenskomster med Finland om fisket i Tanavassdraget og Neidenvassdraget skal ligge til grunn.

De særskilte rettighetene til fisket i vassdraget følger i dag dels av tanaloven av 23. juni 1988 og nærmere regler om fisket i Tanavassdraget fastsatt ved kongelig resolusjon 1. april 1911 (hjemlet i tanaloven), og dels av alders tids bruk og lokale sedvaner.

I samsvar med dette oppnevnte Miljøverndepartementet etter konsultasjoner med Sametinget i juni 2008 et utvalg som fikk i oppdrag å utarbeide forslag til oppfølging av finnmarksloven § 28 (se nærmere under pkt. 2 nedenfor) får så vidt gjelder Tanavassdraget.

Den forskriften som fremmes nå er en oppfølging av Tanautvalgets anbefalinger. Tana er grensevassdrag mellom Norge og Finland og Norges og ett av verdens største vassdrag med atlantisk laks. Nesten 70 % av nedbørsfeltet ligger i Norge. Vassdraget har en lang rekke små og flere store sideelver som er lett tilgjengelig for oppvandrende laks, og det er anslått at det finnes mer enn 30 enkeltbestander av laks i vassdraget. Den lakseførende strekningen er i dag på noe i underkant av 1000 km.

Den årlige fangsten i Tana er den høyeste i noe enkeltstående vassdrag i hele utbredelsesområdet til atlantisk laks. I enkelte år har Tana stått for over 20 % av all elvefangst i Europa og 50 % av all elvefangst i Norge. I senere år har imidlertid fangstene gått betydelig tilbake.

Et spesielt trekk for Tana er den omfattende bruken av tradisjonelle fiskemetoder med bundne redskap som stengsel, drivgarn, stågarn og kastenot. Stangfisket er likevel betydelig, særlig på finsk side. Laksebestandene i vassdraget er blant de siste i Norge som er minimalt påvirket av annen menneskelig aktivitet enn fiske.

2. Tanautvalget

For å følge opp finnmarksloven § 28 med hensyn til Tanavassdraget oppnevnte Miljøverndepartementet, etter konsultasjon med Sametinget, i juni 2008 et bredt sammensatt utvalg, heretter kalt Tanautvalget, som fikk i oppdrag å utrede forslag til lokal forvaltning av fiskeressursene i Tanavassdraget.

Følgende var oppnevnt som medlemmer i utvalget:

- Heidi Ekstrøm, Miljøverndepartementet (leder)
- Frank Martin Ingilæ, Tana kommune
- Kjell Sæther, Karasjok kommune
- Reidar Varsi, Laksebreveiere i Tanavassdraget
- Edvard Nordsletta, Laksebreveiere i Tanavassdraget
- Ingrid Nordal, Tanavassdragets laksefiskeforening

- Karl-Arne Larsson, Norges Jeger og Fiskerforbund
- Audhild Schanche, Sametinget

I tråd med mandatet var Samerettsutvalgets innstilling sentral for utvalgets arbeid. I tillegg til forslag til forskrift om lokal forvaltning vurderte utvalget behovet for endringer i eksisterende lover, lokale forskrifter og i overenskomsten med Finland.

Utvalget ble gitt følgende mandat:

”Utvalget skal utarbeide forslag til oppfølging av finnmarkslovens kapittel 4 for Tanavassdraget, jf. også kapittel 1.

De grunnleggende føringene for arbeidet er nedfelt i Stortingets vedtak og merknader i saken, jf. Innst. O. nr. 80 (2004-2005) om lov om rettsforhold og forvaltning av grunn og naturressurser i Finnmark fylke (finnmarksloven).

Som del av arbeidet skal utvalget:

1. *Utarbeide forslag til forskrift i henhold til finnmarksloven § 28, jf. kapittel 1.*
2. *Gjennomgå lov 23. juni 1888 nr. 1 om Retten til fiskeri i Tana-vassdraget i Finnmarkens Amt (Tanaloven) med sikte på modernisering og innpassing av reglene i annen lovgivning og i samsvar med alders tids bruk, lokale sedvaner og folkeretten.*
3. *Vurdere behovet for og eventuelt foreslå mulige endringer i regelverk og overenskomster med Finland.*
4. *Vurdere behovet for og eventuelt foreslå andre lov- og forskriftsendringer som følger av utvalgets forslag under pkt 1-3 ovenfor.*

Det følger direkte av finnmarksloven at den nye fiskeforvaltningen skal være lokal og rettighetsbasert. I den forbindelse vises det til at Stortinget har fastslått at rettighetene tilhører lokalbefolkningen. De særskilte rettighetene er dels nedfelt i lov, blant annet Tanaloven, og følger dels av alders tids bruk og lokale sedvaner. Arbeidet med en ny fiskeforvaltning skal derfor i utgangspunktet ikke være en rettighetsutredning. Utvalget må likevel påse at den lokale fiskeforvaltningen blir utformet i samsvar med gjeldende rettigheter.

Den lokale forvaltningen skal i størst mulig grad være tilpasset den ordinære fiskeforvaltningen, jf lov 15. mai 1992 nr. 46 om laksefisk og innlandsfisk m.v. Det følger av dette at det skal legges til rette for forsvarlig ressursutnyttelse, lokal verdiskaping og tilgang for allmennheten.

Samerettsutvalgets utredning NOU 1997:4 er sentral for utvalget. Det er likevel Stortingets vedtak i forbindelse med finnmarksloven som gir rammen for oppdraget.

Utredningen vil ikke berøre Finnmarkseiendommens saksområder og rettigheter eller være en sak for Finnmarkskommisjonen.

Eventuelle problemstillinger som ikke er tilstrekkelig fanget opp i mandatet skal forelegges Miljøverndepartementet. Departementet vil konsultere med Sametinget før det eventuelt gjøres endringer eller presiseringer i mandatet.

Utvalgets forslag skal foreligge innen 1. november 2009.”

Utvalget avga sin innstilling 4. desember 2009. Innstillingen var enstemmig.

3. Konsultasjoner med Sametinget

Innføring av lokal, rettighetsbasert forvaltning av Tana og dens sideelver faller klart innenfor rammen av saker som skal konsulteres med Sametinget. Det har derfor vært avholdt to konsultasjonsmøter med Sametinget på administrativt nivå. I tillegg har det vært jevnlig kontakt mellom Sametinget og Miljøverndepartementet om saken. Departementet har utarbeidet grunnlagsnotater og gitt Sametinget tilgang på materiale, redegjørelser og utkast til kongelig resolusjon. Sametinget har bidratt med interessenotater og gitt fortløpende respons på departementets grunnlagsnotater. Under konsultasjonene ble det lagt vekt på de delene av forskriftsutkastet der Sametinget og departementet hadde ulike løsningsforslag. Det har også vært konsultert om utkast til lovtekster i forbindelse med en mulig lovfesting av rettigheter i finnmarksloven (se nedenfor pkt. 8).

Fra Sametingets plenumsuttalelse 10. juni 2010:

”I all hovedsak støtter Sametinget Tanautvalgets forslag. Forslaget bidrar til å stadfeste rettigheter etter lov, alders tids bruk og sedvane for den lakseførende delen av Tanavassdraget.

Sametinget er uenig i Tanautvalgets forslag til virkeområde, og mener virkeområdet for forskriften, jmf § 1, må begrenses til lakseførende strekning, som foreslått i Samerettsutvalget. En endring som foreslått av Tanautvalget, vil gi utvidete rettigheter, og dette kan ikke Sametinget akseptere. Sametinget noterer seg at utvalget foreslår å utvide virkeområde uten å innlemme berørte parter fra det foreslåtte virkeområdet.

Sametinget kan ikke uten videre stille seg bak forslaget til ordning for klagebehandling. Klageordningen må vurderes mer inngående, der momenter som at det er en rettighet som skal forvaltes, at det er et organ av privatrettslig karakter som etableres og at kunnskap i samisk rettskultur og språk må legges til grunn for valg av løsning må inngå.”

Partene hadde et godt utgangspunkt for konsultasjonene gjennom Tanautvalgets rapport, departementets forslag til endring i finnmarksloven og forskriftsutkast med vurderinger og Sametingets utkast til lovendring og vurderinger av forskriftene. Arbeidsformen har vært preget av at partene har brukt tid på å gjøre seg kjent med hverandres synspunkter og vurderinger. Prosessen har vært krevende, men konstruktiv. Det har derfor tatt noe tid fra Tanautvalgets rapport og Sametingets

plenumsbehandling forelå til konsultasjonene var ferdigstilt og enighet oppnådd. Det har likevel vært godt grunnlag for diskusjoner om endringer og justeringer underveis.

Sametinget har fremhevet at deres utgangspunkt for etablering av forvaltningsordningen er at det kan konstateres samisk eiendoms-, besittelses- og bruksrettigheter til Tana og dens sideelver. Sametinget har videre fremhevet at prinsippet og hensynet i finnmarksloven § 5 også vil være gjeldende i forhold til forskriftshjemmelen for fiskeregler i Tana i Finnmarkslovens § 28. De forskrifter som utarbeides må med andre ord være innenfor rammene av bestående rettigheter etter § 5, samt øvrige bestemmelser i finnmarksloven kapittel 1, særlig § 1 Formål og § 3 Forholdet til folkeretten.

Det er enighet om at det må være samsvar mellom forskriften her og lovendringen som vil bli foreslått i finnmarksloven, og om at lovendringen ikke kan gripe inn i allerede eksisterende rettigheter for Tanadalens befolkning. Rettstilstanden som nå etableres må slik Sametinget ser det betraktes som en harmonisering av samisk sedvane, rettsbevissthet og norsk lovgivning.

Sametingsrådet har i sak 205/10 gitt sitt samtykke til foreslått forskrift om lokal forvaltning av fisk og fisket i Tanavassdraget. Sametingsrådet vedtak lyder som følger:

”Det vises til Miljøverndepartementets brev av 26.11.10 med oversendt utkast til kongelig resolusjon om forskrift om lokal forvaltning av fisket i Tanavassdraget.

Sametinget konstaterer at det i forskriftens formålsbestemmelse framkommer at fiskebestandene i Tana skal sikres som naturgrunnlag for bosetting og for samisk kultur. Samisk kultur forstås å innbefatte både næringer, levemåte og lokal praksis.

Sametinget konstaterer at virkeområdet i forskriften er lakseførende strekning i Tana med sideelver.

Sametinget framhever at det i forskriften framkommer at det er de fiskeberettigede som har den prioriterte retten til fiske i de lakseførende deler av Tana og dens sideelver. Forskriften klargjør at det ved eventuelle innskrenkninger i fisket av hensyn til fiskebestanden eller når utøvelse av fisket tilsier dette, så skal dette skje ved at fiskeberettigedes fiske gis sterkest prioritet foran de med rett til stangfiske og til sist andre med adgang til fiske. De fiskeberettigede vil ha flertall i det lokale forvaltningsorganet med fem av ni representanter. Det stilles imidlertid krav til kvalifisert flertall i de viktigste sakene.

Sametinget vil betone betydningen av at forskriften anerkjenner retten til stangfiske for elvedalens befolkning. Lovfestingen er en innarbeiding av samisk sedvanerett. Tanadalens befolkning anerkjennes rett til fiske med stang mot løsning av fiskekort til lav pris. Dette er de samme personene som i dag kan fiske mot løsning av et rimelig fiskekort.

Sametinget vil framheve at forskriften følger opp finnmarkslovens forutsetning om at Tanavassdraget fiskeforvaltning er et organ som forvalter privatrettslig forhold. På

bakgrunn av at Tanavassdraget fiskeforvaltning skal forvalte rettighetene til en stor krets personer over et relativt stort geografisk område er det likevel fordelaktig at deler av offentleglova og forvaltningsloven skal gjelde. Sametinget ser det som en god ordning at Jordskifteretten er klageinstans for saker som vedrører forhold mellom rettighetshavere. Videre anser Sametinget det som en god løsning at Fylkemannen i Finnmark er klageinstans ved avslag for begjæring om innsyn etter offentleglova slik det også er for Finnmarkseiendommen etter finnmarksloven § 18.

Sametinget vil sterkt understreke betydningen av at Jordskifteretten innehar nødvendig samisk språk- og kulturkompetanse for å ivareta denne nye oppgaven på en forsvarlig måte. En opprusting av Jordskifterettens samiske språk- og kulturkompetanse ble forutsatt ved lovrevisjonen av reindrifstloven i 1996 og 2007 (Jf. Ot.prp. nr. 25 (2006-2007) uten at Sametinget kan se at dette i tilfredsstillende grad har skjedd. Ved ytterligere nye oppgaver til Jordskifteretten, som særskilt berører samiske rettighetsforhold ser Sametinget det som svært viktig at språk- og kulturkompetansen blir betydelig styrket. Det anses ikke som et tilstrekkelig tiltak å vektlegge slik kompetanse ved utlysninger av ledige stillinger. Mer positive og aktive tiltak må snarlig iverksettes.

Sametinget legger til grunn at midlene fra fiskekortinntektene som i dag disponeres av staten i den såkalte Tanakassen i sin helhet overføres til Tanavassdraget fiskeforvaltning. Dette er nødvendig for at Tanavassdraget fiskeforvaltning har de økonomiske forutsetningene til å forvalte sine oppgaver på en skikkelig og forsvarlig måte.

Sametinget vil påpeke at forskriften er hjemlet i finnmarksloven og at lovens kapittel 1 derfor legger rammer for utformingen av forskriftene og forvaltningen etter den. Lovens § 1 formål og § 3 forholdet til folkeretten er her av særlig betydning.

Sametinget konstaterer at forskriften også er hjemlet i tanaloven (lov av 23. juni 1888 om retten til fiskeri i Tanavassdraget). Sametinget viser til at det gjennom konsultasjonen om forskriften er etablert enighet om at det materielle innholdet i tanaloven skal legges inn ny § 28 i finnmarksloven, samtidig som at retten til stangfiske lovfestes. Utarbeidningen av forskriften ses derfor i sammenheng med et slikt endringsforslag til finnmarksloven, selv om dette formelt følges opp i to ulike prosesser. Sametinget forventer at forslag til en slik lovendring fremmes overfor Stortinget våren 2011.

Sametinget forutsetter at det ikke blir foretatt substansielle endringer i forskriften med foredrag som har vært gjenstand for konsultasjoner mellom Miljøverndepartementet og Sametinget.

Sametinget gir på denne bakgrunn sitt samtykke til forslag om forskrift om lokal forvaltning av fisk og fisket i Tanavassdraget – oppfølging av Tanautvalgets rapport.”

4. Utvalgets forslag

Tanautvalget foreslår at forskriften skal gjelde for hele Tanavassdraget. Det foreslås etablert et lokalt forvaltningsorgan for Tanavassdraget: *Tanavassdragets fiskeforvaltning*. Oppgaver som fiskekortsalg, fiskeoppsyn og fangstrapportering, som i dag ligger til lensmannen, politimesteren og Fylkesmannen foreslås overført til det lokale forvaltningsorganet. Tanavassdragets fiskeforvaltning skal også være representert i sentrale og regionale forhandlinger med Finland om forvaltningen av fisket. Utvalget foreslår videre at lokalbefolkningens rett til stangfiske lovfestes i et nytt ledd i finnmarksloven § 28.

Tanavassdragets fiskeforvaltning skal ha ni representanter, fem oppnevnt av de fiskeberettigede (laksebreveiere), mens Tana og Karasjok kommuner oppnevner to representanter hver med stangfiskerett, uten laksebrev. De fiskeberettigede vil dermed ha flertall i det lokale forvaltningsorganet. Det stilles imidlertid krav til kvalifisert flertall i de viktigste sakene.

Utvalget legger til grunn at garnfiskeretten fortsatt skal ligge til aktive jordbrukere i elvedalen. Ordningen med fellesmøte (tidligere kalt lakseting) for de fiskeberettigede foreslås videreført. Fellesmøtet vil ha myndighet til å velge de fiskeberettigedes representanter til Tanavassdragets fiskeforvaltning.

Tanavassdragets fiskeforvaltning skal disponere inntektene fra salg av fiskekort til nødvendige forvaltningsoppgaver. På denne måten videreføres ordningen med at inntektene fra fisket benyttes til oppsyn og andre forvaltningsoppgaver tilknyttet vassdraget. Eventuelle midler som ikke blir benyttet det enkelte år foreslås fordelt med 75 % til de fiskeberettigede og 25 % til et avsetningsfond. Utvalget mente en slik fordeling var naturlig ut fra de fiskeberettigedes særskilte rettigheter i vassdraget. I tillegg til statens inntekter fra fiskekortsalg har de fiskeberettigede tradisjonelt også hatt inntekter fra fisket.

Utvalget har lagt til grunn at adgangen til å disponere fiskekortinntektene følger av at oppgaver som i dag er tillagt staten overføres til Tanavassdragets fiskeforvaltning. Det er derfor naturlig at de midlene som i dag disponeres av staten til disse formålene blir overført til det nye lokale forvaltningsorganet.

5. Høringen og departementets generelle merknader

Utvalgsrapporten med lov- og forskriftsforslag har vært på bred høring til 95 høringsinstanser med frist 31. mars 2010. Det kom inn 26 høringsuttalelser. Det var i all hovedsak stor tilslutning til utvalgets forslag.

Departementet har i det alt vesentlige fulgt opp utvalgets enstemmige forslag. Det stedlige virkeområdet i § 1 er imidlertid endret fra utvalgets forslag om at det skal omfatte hele Tanavassdraget til å omfatte vassdragets lakseførende deler. I tillegg er

klageordningen i utvalgets forslag endret etter konsultasjoner med Sametinget, jf. nærmere omtale under § 15 og ny § 16 nedenfor. Det er også foretatt noen mindre endringer i bestemmelsene i forskriftsutkastets §§ 2, 3, 8, 11, 12 og 13.

Merknadene fra høringsinstansene er omtalt i tilknytning til omtalen av de enkelte bestemmelsene.

6. Offentligrettslige rammer for reguleringer i fisket

Forskriften om lokal forvaltning av fisk og fiske i Tanavassdraget er først og fremst en forskrift om utøving og forvaltning av rettigheter. Forskriften omhandler i liten grad direkte ressursforvaltning. Rammene for høsting følger av offentligrettslige regler som den lokale fiskeforvaltningen for Tanavassdraget skal skje innenfor.

Utgangspunktet for alt fiske er forvaltningsprinsippet i *lov av 19. juni 2009 nr.100 om forvaltning av naturens naturmangfold* § 15, som innebærer at det ikke skal åpnes for høsting uten at det er truffet særskilt vedtak om dette. Naturmangfoldloven stiller også opp kriterier for når det kan åpnes for høsting. Høsting kan bare tillates når best tilgjengelig dokumentasjon tilsier at arten produserer et høstingsverdig overskudd. Ved avgjørelsen om å tillate høsting og om fremgangsmåten ved høsting skal det videre legges vekt på artens funksjon i økosystemet og den virkning høstingen kan ha på det biologiske mangfold for øvrig. Det skal blant annet legges vekt på artens betydning for næring eller rekreasjon og høstingstradisjoner i vedkommende område. Med hensyn til lakse- og innlandsfisk treffes høstingsvedtak generelt med hjemmel i lakse- og innlandsfiskloven, jf. naturmangfoldloven § 16, men med anvendelse av blant annet kriteriene i naturmangfoldloven. *Lakse- og innlandsfiskloven* er den generelle loven som også gjelder for lakse- og innlandsfisk i Tanavassdraget. I lakse- og innlandsfiskloven § 1 legges prinsippet om en helhetlig forvaltning av fiskeressursen til grunn, det vil si at fisk og fisket ikke kan forvaltes uavhengig av hverandre. Loven hjemler blant annet beslutninger om å åpne for høsting av laksefisk og omfanget av høstingen. Miljømyndighetene er myndighet etter lakse- og innlandsfiskloven, og vedtar dermed rammene for den lokale ressursforvaltningen. Når det treffes vedtak om høsting etter lakse- og innlandsfiskloven, skal også naturmangfoldlovens mål og prinsipper for bærekraftig bruk i kapittel II anvendes.

Fra 1. januar 2010 er forvaltningen av innlandsfisk lagt til fylkeskommunen ved innføringen av regionreformen. Dette gjelder imidlertid ikke på lakseførende strekninger, hvor Direktoratet for naturforvaltning har myndighet. Fylkeskommunens ansvar blir således ikke berørt av forslaget.

Fisket i Tana har siden 1873 vært regulert gjennom en bilateral overenskomst mellom Norge og Finland. Dagens overenskomst ble undertegnet i 1989. Med mindre overenskomsten endres ligger derfor fiskereguleringene i Tanavassdraget fast, i motsetning til i andre laksevassdrag der det regelmessig blir foretatt tilpasninger i laksefisket. Ansvar for den løpende driften av fisket er på norsk side lagt til Fylkesmannen i Finnmark, som også har myndighet til å regulere deler av turistfisket i

regionale forhandlinger med Finland. Norge og Finland har over noe tid arbeidet med å forberede en reforhandling av overenskomsten.

I tillegg til de direkte reglene for høsting i de lovene som er nevnt foran, gjelder naturmangfoldlovens generelle mål og prinsipper for bærekraftig bruk (§§ 4, 5 og 8 til 12). Disse bestemmelsene har betydning for selve utformingen av regelverk som har betydning for naturmangfoldet og for beslutninger som treffes med hjemmel i slikt regelverk.

Som nevnt handler denne forskriften i all hovedsak om utøving og forvaltning av rettigheter, mens rammene for naturforvaltning følger av andre regler. Slik forskriften er utformet, er den likevel også i tråd med naturmangfoldloven. Forskriftens formål understreker at den bærekraftige forvaltningen av laksebestanden må ligge til grunn. Slik kan fiskebestandene også være naturgrunnlag for bosetting og for samisk kultur.

Forskriftens formålsbestemmelse i § 2 innleder med å vise til at målet er å etablere lokal forvaltning av fisk og fisket i Tanavassdraget. Den lokale forvaltningen vil kunne bidra til å øke erfaringskunnskapen om fisk og fiske i Tanavassdraget, og slik bidra til å øke kunnskapsgrunnlaget for andre forvaltningsbeslutninger, jf. naturmangfoldloven § 8 annet ledd.

Det er kun én bestemmelse i forskriften (§ 10) som gir Tanavassdragets fiskeforvaltning hjemmel til å treffe beslutninger om høsting. Bestemmelsen er imidlertid begrenset til å *innskrenke* adgangen til fisket ut over det som følger av regler gitt i eller i medhold av lov av 15. mai 1992 nr. 47 om laksefisk og innlandsfisk m.v. eller overenskomsten med Finland av 24. februar 1989. Det vil si at beslutningen alltid vil være innenfor de vurderingene i henhold til blant annet naturmangfoldloven som myndighetene allerede har gjort. Legger Tanavassdraget fiskeforvaltning naturmangfoldhensyn til grunn for en eventuell innskrenkning av fiske, skal likevel disse hensyn synliggjøres i tråd med kunnskapsgrunnlaget i naturmangfoldloven § 8.

Den forvaltningsordningen som forskriften legger opp til, er i samsvar med prinsippet om økosystemtilnærming på den måten at den vil styrke samarbeidet mellom de fiskeberettigede og dermed kan bidra til en helhetlig forvaltning. Vurderingene av den samlede belastningen – det vil si påvirkningen av fiske sett i lys av eventuelle andre påvirkninger på økosystemet – reguleres imidlertid ikke i denne forskriften. Prinsippene i naturmangfoldloven §§ 9, 11 og 12 har ikke hatt betydning for utformingen av forskriften.

Tanavassdragets fiskeforvaltning får ansvar for å føre oppsyn med fisket i vassdraget. På denne måten kan forskriften bidra til styrket håndheving av fiskereglene og dermed til å beskytte ressursgrunnlaget. Den lokale forvaltningen forventes å være en stimulans til bedret oppsyn.

For øvrig vil aktsomhetsplikten i naturmangfoldloven § 6 gjelde for Tanavassdragets fiskeforvaltning når den utøver sin virksomhet, særlig oppsynsvirksomheten.

7. Departementets merknader til de enkelte bestemmelsene i forskriften

Til § 1 Stedlig virkeområde

Tanautvalget anbefalte at det geografiske virkeområdet for forskriften skulle omfatte hele Tanavassdragets nedbørsfelt. Den geografiske avgrensningen som ligger i tanalovens ordlyd ble ikke vurdert nærmere av utvalget. Samerettsutvalgets forslag om at virkeområde er "så langt laks går" finnes imidlertid ikke i tanaloven eller i 1911-resolusjonen, som har de nærmere regler om fisket i Tanavassdraget.

Utvalgets forslag ville innebære at Tanavassdragets fiskeforvaltning ville få ansvar for et stort geografisk område utenfor lakseførende strekning, også betydelige områder med utelukkende innlandsfisk.

Justiskomiteen sa i forbindelse med sin behandling av finnmarksloven § 28, ikke noe nærmere om den geografiske avgrensningen av en framtidig forskrift om forvaltning av Tanavassdraget. Samerettsutvalget foreslo imidlertid at virkeområdet i Tana skulle være "så langt laks går" (NOU 1997:4). I Samerettsutvalget merknad til denne avgrensningen fremgikk det at ordlyden "så langt laks går" ville innebære at virkeområdet ville være det samme som i tanaloven.

Flere høringsinstanser, som *Norges Jeger- og Fiskerforbund*, *Finnmarkseiendommen* og *Finnmark fylkeskommune* og *Sametinget* mente at det stedlige virkeområdet måtte knyttes til lakseførende strekning. Andre høringsinstanser, som *Fylkesmannen i Finnmark*, var positive til at hele vassdraget ble omfattet.

Miljøverndepartementet har kommet til at det stedlige virkeområdet bør knyttes til lakseførende strekning, og foreslår inntatt "*lakseførende deler av Tanavassdraget*" i § 1. Dagens forvaltning av områdene oppstrøms strekninger med anadrome laksefisk har fungert i forholdsvis lang tid, og mange har innrettet seg etter dagens praksis. Så vidt departementet kjenner til har det heller ikke vært reagert mot dette fra de fiskeberettigete i vassdraget.

At rettighetene er knyttet til lakseførende del av Tana og dens sideelver framgår også i Høyesteretts dom av 10.02.1994 (Rt.1994 s. 158), hvor det vises til at det under lagmannsrettens behandling ble inngått forlik mellom laksebreveierne og staten. I forliket heter det at "Laksebreveierne har fiskerett i Tanavassdraget med sidevassdrag så langt laks og sjørret går...". Departementet ser ikke at det er grunnlag for å fastsette det stedlige virkeområde til hele vassdraget og tilrår at virkeområdet begrenses til lakseførende strekninger.

Til § 2 Formål

Bestemmelsen fastslår som overordnet mål at laksebestandene skal bevares, og at forvaltningen av elva må skje på en bærekraftig måte slik at kommende generasjoner skal ha nytte og glede av vassdraget og dets fiskeressurser. Det er vektlagt at vassdraget skal tjene som naturgrunnlag for bosetting og samisk kulturutøvelse. Samisk kultur må tolkes vidt og vil innebære både næringer, levemåte og lokal praksis. Forskriften er ment å ivareta lokalbefolkningens interesser og dermed også sikre samisk kultur og samfunnsliv i området. Forskriften skal videre klargjøre fiskerettighetene i vassdraget og synliggjøre allmennhetens adgang til fiske.

Norges Jeger- og Fiskerforbund ønsket en annen ordlyd i § 2, med større vekt på forvaltning av laksefisk som ressurs. Til dette kan det vises til Tanavassdragets størrelse og betydning for laksebestandene samt status som nasjonalt laksevassdrag og grensevassdrag nødvendigvis vil kreve en tett kontakt mellom miljøvernmyndighetene og den lokale forvaltningen. Det har aldri vært aktuelt at andre enn staten skal ha hovedansvaret for ressursforvaltningen i Tana, i likhet med de øvrige av landets laksevassdrag. I forskriftsforslagets § 6 heter det da også at Tanavassdragets fiskeforvaltning skal forvalte fisken og fisket i samsvar med formålsbestemmelsene i lov om laksefisk og innlandsfisk. Det vises også til § 10, der ressurs hensyn kan begrunne innskrenkning i fisket.

Departementet tilrår at formålsbestemmelsen vedtas som foreslått av utvalget, men slik at "allmennheten" i 2. ledd erstattes med "andre" for å oppnå bedre harmonisering med ordlyden i § 5. Det er ingen meningsforskjell i uttrykkene.

Til § 3 Fiskeberettigede

De tradisjonelt "fiskeberettigede" er gruppen garnfiskeberettigete med laksebrev, som avler minst 2000 kg høy i året eller en tilsvarende mengde grovfôr av annet slag på grunn som vedkommende eier eller leier på åremål. Grunnen må ligge mindre enn to kilometer fra bredden av Tana eller sideelvene og vedkommende må bo på eller nær grunnen. Fiskeretten omfatter alle fiskeslag og de til enhver tid tillatte fiskeredskaper. I dette ligger også en anerkjennelse av at det er de fiskeberettigete som har den prioriterte retten i vassdraget. Dette er en kodifisering av den praksis som har vært i vassdraget. For eksempel har det vært god skikk at folk som fisker med stang sveiver inn snøret når drivgarnsfiskere driver forbi.

Bestemmelsen gjengir rettighetene som er nedfelt i tanaloven av 1888 og §§ 2 - 4 i 1911-resolusjonen. Det er imidlertid foretatt justeringer for å bringe bestemmelsen i samsvar med dagens praksis. Kravet om at det oppdyrket høy skal brukes som kufôr er sløffet, og videre sies det nå at en tilsvarende mengde grovfôr av annet slag godtas som alternativ til høy. Med hensyn til bosted videreføres hovedregelen om at den fiskeberettigede må bo på eller nær jordbrukseiendommen. Bosettingskravet innebærer at vedkommende person må være registrert i folkeregisteret som bosatt i det

aktuelle området, og at man faktisk bor der. Dette betyr for eksempel at flytting til området for sommersesongen ikke er tilstrekkelig for å tilfredsstillere vilkåret om fast bosetting. I tillegg til bosettingskravet er det en forutsetning at den aktuelle eiendommen ligger mindre enn to km fra bredden av Tanavassdraget.

Det åpnes for at bosted i nær tilknytning til jordbrukseiendommen kan gi grunnlag for fiskerett, dersom dette kan gi bedre utnyttelse av eiendommen som er grunnlaget for fiskeretten. Grunnlaget for fiskeretten kan også opprettholdes når særlige naturmessige forhold som for eksempel flom eller ras gjør det nødvendig å flytte fra en eiendom som tilfredsstiller vilkårene.

Kravet fra 1911-resolusjonen om norsk statsborgerskap er ikke tatt inn i forskriften. Dette er en konsekvens av Norges generelle forpliktelser etter EØS-avtalen. I forhold til kravet til likebehandling av EØS-borgere åpner EØS-avtalen for særbehandling av innenbygdsboende, men ikke for diskriminering på grunnlag av statsborgerskap. Det forelås for øvrig at nevnte resolusjon oppheves når forskriften her trer i kraft.

Bare ett medlem i hver husstand er fiskeberettiget. Det vil imidlertid være opp til husstanden å avgjøre hvem av medlemmene som skal utøve fiskeretten til en hver tid, men bare ett husstandsmedlem kan stemme på fellesmøtet for de fiskeberettigede, jf. § 8. Dette er i tråd med dagens praksis. Tanavassdragets fiskeforvaltning kan samtykke i at retten for en begrenset tid utøves av en annen enn husstandsmedlem når det foreligger særlige grunner. Det vil være opp til forvaltningsorganet selv å fastsette hvilken praksis som skal føres på dette området så langt dette ikke medfører uforsvarlig beskatning.

Fiske med garnredskap må bare utøves på den elvestrekning som utvises av Tanavassdragets fiskeforvaltning. Forvaltningsorganet bestemmer altså i hvilke områder det er tillatt å benytte slike redskaper. Garnfisket skal normalt foregå i tilknytning til de fiskeberettigedes bosted. Utvalget foreslo videre at det fortsatt skal være tillatt å leie bort garnfiskeretten. Forutsetningen er at alle de fiskeberettigede i en sone er enige om dette. Fiskeretten kan bare leies ut til personer bosatt i elvedalen, og kun for ett år om gangen. All utleie skal rapporteres til Tanavassdragets fiskeforvaltning. Det forutsettes at forvaltningsorganet registrerer og holder oversikt over utleieforhold.

I høringen foreslo *Laksebreveiere i Tanavassdraget AL (LBT)* at andre ledd i utvalgets forslag om "fellesjordbruk" skulle tas ut, fordi driftsformene i landbruket stadig endres, og at en ut fra den foreslåtte ordlyden kan tolke det som om det bare er en gårdbruker som beholder fiskeretten dersom flere legger om til samdrift. Ved omlegging til samdrift, der en ikke slår sammen eiendommene selv om disse drives i fellesskap, beholdes den opprinnelige fiskeretten. *Tana kommune* foreslo en presisering slik at bestemmelsen bare gjelder når flere personer driver fiskeberettiget jordbruk i fellesskap *på samme eiendom*. *Sametinget* har gjennom konsultasjonen foreslått at begrepet på samme grunn benyttes. Etter departementets vurdering er forslagene klargjørende og i

tråd med tanken bak bestemmelsen. Det foreslås derfor at presiseringen *på samme grunn* tas inn i bestemmelsen.

Sirma bygdelags har foreslått at det i § 3 settes inn vilkår om norsk statsborgerskap for å være fiskeberettiget. Departementet viser til at EØS-avtalen innebærer at det ikke kan stilles krav om norsk statsborgerskap.

Anarjokdalens velforening viser til ulikheten mellom fiskeretten på norsk og finsk side og ønsker endringer i denne bestemmelsen. I den forbindelse vil departementet vise til drøftingen av dette temaet i Samerettsutvalgets innstilling (NOU 1997:4). Det viktigste vilkåret for fiskeretten på norsk side er aktiv jordbruksproduksjon, mens det er eiendomsbesittelse ved elva som er hovedvilkåret på finsk side. Etter departementets vurdering vil det være uheldig både av hensyn til dagens fiskeberettigede og av hensyn til bestandssituasjonen å utvide gruppen av fiskeberettigede.

Tana kommune foreslår at retten til å fiske med garnredskaper kan leies bort i inntil ett år til personer bosatt i elvedalen når et flertall av de fiskeberettigede i en sone er enige i det, jf. utvalgets forslag om at alle i fiskesonen skulle være enig. *Norges jeger- og fiskerforbund (NJFF)* foreslår at det ikke lenger skal være tillatt å leie bort fiskeretten med garnredskaper. Etter departementets vurdering er de fiskeberettigedes rett til å leie bort garnfisket svært begrenset i den foreslåtte bestemmelsen. Retten til å leie ut garnfiske har vært praksis siden 1911-resolusjonen, og det ses ingen vesentlige grunner til å forby slikt utleie. Etter departementets vurdering er det heller ikke grunn til å endre praksis om at alle de fiskeberettigede i en sone må være enige for at fiskeretten skal kunne leies ut. Det foreslås at bestemmelsen vedtas som foreslått av utvalget.

Til § 4 Rett til stangfiske

Bestemmelsen stadfester at den delen av elvedalens befolkning som ikke er fiskeberettiget (med garnfiskerett) har rett til å fiske med stang og håndsnøre i vassdraget. Utvalget innhentet tre betenknninger angående retten til stangfiske, og kom til at retten til stangfiske forelå og burde lov- og forskriftsfestes. En lovfesting av retten til stangfiske er en innarbeiding av lokal sedvanerett. Det har vært langvarig praksis for at retten til stangfiske har omfattet hele befolkningen innen dagens kommunegrenser for Tana og Karasjok kommuner og de som bor langs sideelvene til Tana i Kautokeino kommune. Dette er samme personkrets som etter dagens praksis har adgang til billig stangfiske. Reindriftsutøvere som ikke er fast bosatt i det nevnte området vil etter siste punktum ha samme rett som lokalbefolkningen når de driver reindrift i elvedistriktet.

Kautokeino kommune mener at også personer som er bosatt i Kautokeino skal ha rett til stangfiske. Departementet viser til at innbyggerne som bor langs sideelvene i Kautokeino kommune kan kjøpe rimelig sesongkort, jf. § 9, på linje med innbyggerne i Karasjok og Tana. I tillegg har de som oppfyller vilkårene for laksebrev rett til stangfiske. I utvalgets mandat er det presisert at arbeidet med en ny lokal fiskeforvaltning i utgangspunktet ikke skulle være en rettighetsutredning. Utvalget skulle likevel påse at den lokale fiskeforvaltningen blir utformet i samsvar med gjeldende rettigheter. Lov- og forskriftsfesting av stangfiskeretten er etter

departementets vurdering en stadfesting av gjeldende rett. Tildeling av generelle rettigheter til Kautokeinos befolkning vil imidlertid være innføring av ny rett, og dermed kreve en egen utredning. På denne bakgrunn tilrår departementet at utvalgets forslag opprettholdes.

Til § 5 Adgang til stangfiske

Bestemmelsen slår fast at andre - allmennheten - har en adgang, ikke en rett, til fiske i vassdraget mot løsning av fiskekort. Allmennheten har ikke rett til fiskekort til lav pris (som lokalbefolkningen har etter § 4) men til en pris som fastsettes av Tanavassdragets fiskeforvaltning. Adgangen til fiske for andre kan reguleres av det lokale forvaltningsorganet i tråd med bestemmelsene i kapittel 3, som innebærer at Tanavassdragets fiskeforvaltning som hovedregel har plikt til å selge fiskekort til allmennheten. Det kan imidlertid settes begrensninger i dette fisket av hensyn til fiskebestanden eller utøvelsen av fisket. En nødvendig innskrenkning i fiskekortsalget skal etter dette først gjøres gjeldende for tilreisende fiskere.

Det har ikke kommet merknader av vesentlig karakter til denne bestemmelsen, og departementet anbefaler at den opprettholdes som foreslått av utvalget.

Til § 6 Tanavassdragets fiskeforvaltning

Bestemmelsen oppretter et lokalt forvaltningsorgan, *Tanavassdragets fiskeforvaltning*, som overtar oppgaver som i dag er lagt til statlige organer. Organet skal i tråd med utvalgets forslag ha ni medlemmer. Fem av disse skal oppnevnes av de fiskeberettigede etter § 3, det vil si de fiskeberettigede etter tanaloven (laksebreveiere). Tana kommune og Karasjok kommune oppnevner to medlemmer hver blant de av kommunenes eller Kautokeino kommunes innbyggere som ikke er fiskeberettiget etter § 3, men som har rett til stangfiske etter § 4. Det legges opp til at de relativt få personene dette gjelder langs sideelvene i Kautokeino kan være inkludert i Karasjok og Tana kommunes valgbare representanter. Utvalget la vekt på at de fiskeberettigede i henhold til Tanaloven, 1911-resolusjonen og Høyesterettsdommen fra 1994 har en rett som materielt og formelt er sterkere enn den øvrige befolkningens rett til stangfiske. Det er derfor ikke urimelig at disse fiskeberettigede har flertall i det lokale forvaltningsorganet. Tanavassdraget har imidlertid stor betydning for hele befolkningen i de to kommunene, og det er viktig at et lokalt forvaltningsorgan gjenspeiler dette. Tanautvalgets forslag skiller seg fra forslaget fra Samerettsutvalget, som foreslo like mange fiskeberettigede representanter som representanter med bare stangfiskerett.

Utvalget foreslo stemmeregler som legger til rette for omforente løsninger. Vedtak i de viktigste sakene som Tanavassdragets fiskeforvaltning skal behandle må treffes med kvalifisert flertall, minst 2/3. Utvalget mente dette innebar en sterk oppfordring til å

arbeide fram beslutninger som har god forankring blant medlemmene, og dermed bidrar til konstruktivt samarbeid og enighet i viktige saker. Det ble foreslått at medlemmene skulle velges for fire år, og at funksjonstiden skulle følge kommunevalgperioden. Medlemmene kan byttes ut i funksjonstiden dersom særlige grunner tilsier det. Tanavassdragets fiskeforvaltning velger selv leder og nestleder for to år om gangen. Ledervervet skal rullere mellom laksebreveierne og medlemmer valgt av kommunene. Det legges opp til en overgangsordning hvor laksebreveierne velger leder fra opprettelsen av forvaltningsorganet og fram til utløpet av første hele fireårsperiode. Begrunnelsen for dette er at laksebreveierne har en etablert organisasjon og særskilt kompetanse om forvaltningen av vassdraget. Laksebreveierne har derfor ansvar for oppstart av Tanavassdragets fiskeforvaltning etter at forskriften er trådt i kraft, og for innkalling til første møte.

Departementet ser det som naturlig at minst to av de fem representantene skal være fiskeberettiget basert på eiendom i én av kommunene, slik at en sikrer god representasjon fra alle deler av vassdraget. Eventuelle laksebreveiere som bor langs sideelvene i Kautokeino kommune er inkludert i Karasjok sone.

Nærings- og handelsdepartementet uttalte i høringen at reiselivsinteresser ved *Tana næringsforening* bør være representert i det lokale forvaltningsorganet for å få vektlagt mulighetene for verdiskaping. Miljøverndepartementet legger til grunn at kommunene og de fiskeberettigede velger representanter med relevant bakgrunn og kompetanse, også innen verdiskaping.

Laksebreveiere i Tanavassdraget AL (LBT) uttalte i høringen at kravet om kvalifisert flertall i vedtak knyttet til §§ 9, 10, 11, 12, 13 og 14, samt i budsjettvedtak, er i strid med lakseloven § 25 (organisering og drift av vassdrag, driftsplaner), og må tas ut. Departementet viser til at ordningen med lokal forvaltning for Tanavassdraget er en særordning. Grunnlaget for fiskeretten, og dermed rettshaverkretsen, er annerledes enn i øvrige norske laksevassdrag. Reglene i lakseloven er basert på helt andre rettighetsforhold enn de vi finner i Tanavassdraget. Hovedhjemmelen for forvaltningsordningen som nå innføres ligger i finnmarksloven § 28 andre ledd, og etter departementets vurdering er det ikke juridisk problematisk eller i strid med lakseloven § 25 å lage særskilte stemmeregler for det lokale forvaltningsorganet.

LBT går videre mot rulling av leder og nestleder, da forvaltningen til enhver tid styres etter flertallsbeslutninger. Departementet viser til at den løsningen som er foreslått er et kompromiss mellom ulike interesser, og ser ingen vesentlig grunn til å foreslå endringer i denne ordningen.

Tana kommune foreslår at tre av de fem fiskeberettigede medlemmene skal velges fra Tana kommune, og to fra Karasjok kommune, mens *Karasjok kommune* foreslår en rulling av representasjonen fra de to kommunene. For den første valgperioden velges tre medlemmer blant de fiskeberettigede i Karasjok, og to tilsvarende fra Tana kommune. Departementet har forståelse for at de fiskeberettigede selv vil velge sine representanter på fritt grunnlag, samtidig vil det være nødvendig å sikre representasjon fra hele vassdragsområdet. Departementet legger derfor til grunn at minst to av de fem representantene vil bli valgt fra en av de to kommunene.

Norges jeger- og fiskerforbund foreslår at det stilles vilkår om at forvaltningsorganet utarbeider driftsplaner for vassdraget og rapporterer til myndighetene. Det første punktet om driftsplaner må oppfylles som følge av krav til fiskerettshavere generelt etter lakseloven § 25. Med hensyn til punktet om rapportering vises det til omtale under § 11, § 12, og § 15 og de generelle rapporteringskravene i lakse- og innlandsfiskloven, som også gjelder for fisket i Tanavassdraget. Samlet mener departementet at dette gir tilstrekkelig grunnlag for rapportering og kontroll.

Hva angår forslaget fra *Norges jeger- og fiskerforbund* om at Tanavassdragets fiskeforvaltning skal forvalte fisket og ikke fisken i vassdraget, viser departementet til lakseloven § 1 som legger til grunn prinsippet om en helhetlig forvaltning av fiskeressursene, det vil si at fisk og fisket ikke kan forvaltes uavhengig av hverandre. Departementet viser i tillegg til at myndighetene vedtar rammene for den lokale ressursforvaltningen, gjennom blant annet fastsetting av fiskeregler sammen med Finland.

Tana kommune mener at budsjettvedtak bør avgjøres ved ordinære flertallsvedtak, og ikke ved kvalifisert flertall som foreslått av Tanautvalget. Departementet viser til det som er sagt tidligere om at forslaget er et kompromiss som blant annet tar sikte på å balansere representasjon opp mot stemmeregler, og ser ingen vesentlig grunn til å foreslå endringer i utvalgets forslag på dette punktet.

Spørsmålet om representasjon i forvaltningsorganet var et av de vanskeligste i utvalgsarbeidet, og forslaget representerer et kompromiss som ikke minst må ses opp mot bestemmelsen om stemmeregler. Etter departementets vurdering vil det være svært vanskelig å endre sammensetning av forvaltningsorganet på bakgrunn av høringsuttalelsene, ikke minst fordi disse går i ulike retninger.

Til § 7 Forvaltning av garnfiske

Etter denne bestemmelsen kan Tanavassdragets fiskeforvaltning dele elva inn i soner for grupper av fiskeberettigede. Denne myndigheten ligger i dag til politimesteren. Det forutsettes at de fiskeberettigede må fiske i en sone som ligger nær eiendommen.

Forvaltningsorganet gis videre myndighet til å avgjøre om vilkårene for garnfiskerett foreligger, og til å avgjøre eventuelle tvister mellom de fiskeberettigede om utøvelsen av fisket. Disse bestemmelsene var tidligere tillagt politimesteren eller lensmannen, med Fylkesmannen som klageinstans. Organet gis også i oppgave å utstede laksebrev og føre oversikt over elvas ulike soner og de fiskeberettigede innenfor hver sone. Dette var tidligere politimesterens ansvar.

Utvalget anbefaler å videreføre dagens ordning med at de fiskeberettigede etter § 3 betaler en avgift for fiske tilsvarende fiskekortprisen for personer med rett til stangfiske. Dette vil være i tråd med praksis i andre norske vassdrag, der rettighetshaverne bidrar økonomisk i forvaltningen av fisket. Tanautvalget vil, i motsetning til Samerettsutvalget, ikke åpne for en dispensasjonsadgang som innebærer

at det lokale forvaltningsorganet kan gi tillatelse til at andre enn de fiskeberettigede etter tanaloven kan fiske med garnredskaper.

Lensmannen i Tana uttalte i høringen at de spesielle rettighetsreglene i vassdraget tilsier at staten er best egnet til å avgjøre hvem som oppfyller vilkårene for å få tildelt laksebrev. Departementet forutsetter at et lokalt forvaltningsorgan som skal forvalte fisk og fisket i vassdraget vil ha den nødvendige kompetanse og tillit som skal til for å utstede laksebrev. Det vises også til regler for saksbehandling og klage i § 15.

Departementet tilrår at bestemmelsen fastsettes som foreslått av utvalget.

Til § 8 Fellesmøte for fiskeberettigede

Tanautvalget mente at ordningen med fellesmøte for de fiskeberettigede (tidligere kalt lakseting) burde videreføres. Møtet skal omfatte alle de fiskeberettigede etter § 3 i elvedalen. Dette er en endring i forhold til dagens praksis hvor det holdes to atskilte lakseting. Utvalget mente det var viktig at vassdraget ble sett under ett for å få en mest mulig enhetlig forvaltning. Ett fellesmøte vil kunne bidra til at fiskere fra ulike geografiske områder ser problemstillinger fra hele vassdraget mer i sammenheng. I tillegg vil fellesmøtets myndighet til å velge de fiskeberettigedes representanter i Tanavassdragets fiskeforvaltning gjøre det nødvendig å holde et felles møte for alle fiskeberettigede i vassdraget. Utvalget forutsetter at fellesmøtet sørger for at ulike deler av vassdraget blir representert i organet.

Opgaven med å innkalle til fellesmøtet overføres fra politimesteren til forvaltningsorganet. Det skal avholdes minst ett fellesmøte hvert fjerde år i tilknytning til valg av representanter. I tillegg kan det innkalles til fellesmøter etter behov. Fellesmøtet vil på samme måte som tidligere være et rådgivende organ. Laksebreveiere i Tanavassdraget AL innkaller til det første fellesmøtet for de fiskeberettigede. Organisasjonen har allerede oversikt over laksebreveierne og nødvendig erfaring for denne oppgaven, jf. også § 6.

Det er ikke kommet merknader av vesentlig karakter til denne bestemmelsen, og departementet anbefaler at den opprettholdes som foreslått av utvalget, med den justeringen at det sies at fiskeberettigede i Tana og Karasjøk *soner* innkalles til samlet møte. Dette vil også inkludere fiskeberettigede langs sideelvene i Kautokeino.

Til § 9 Forvaltning av stangfiske

Tanavassdragets fiskeforvaltning skal administrere salg av fiskekort og gis myndighet til å fastsette fiskekortpris på den nedre norske delen av vassdraget og i de norske sidevassdragene. Kortprisen for fiske på riksgrensestrekningen fastsettes etter forhandlinger med Finland.

Tanavassdragets fiskeforvaltning fastsetter prisene for fiskekort for stangfiskeberettigede etter § 4 og for allmennheten etter § 5. Det ligger en forutsetning om at fiskekortprisen for fastboende skal være lav som følge av lokalbefolkningens rettigheter.

Det har ikke kommet merknader av vesentlig karakter til denne bestemmelsen, og departementet tilrår at den opprettholdes som foreslått av utvalget.

Til § 10 Innskrenkning av fisket

Bestemmelsen gir Tanavassdragets fiskeforvaltning myndighet til å begrense omfanget av fisket i de norske sidevassdragene og på den nedre, norske delen av vassdraget ut over det som følger av lov om laksefisk og innlandsfisk eller overenskomsten med Finland. Bestemmelsen omfatter både lokale og tilreisende fiskere med fiskekort løst i Norge. Selv om overenskomsten med Finland begrenser mulighetene for forvaltnings tiltak i vassdraget, vil bestemmelsen kunne ha vesentlig betydning for enkelte bestander eller i enkelte områder. Dette gjelder for eksempel når lav vannføring hindrer oppgang i sideelver.

Både hensynet til laksebestandene og behovet for en helhetlig tilnærming til fiskereguleringene i vassdraget kan tilsa at forvaltningsorganet også bør kunne begrense det norske fisket på riksgrensestrekningen. Med mindre det foreligger enighet gjennom en avtale med finske rettighetshavere, vil imidlertid slike innskrenkninger ha begrenset effekt for bestandene og samtidig medføre at det blir ulike regler på finsk og norsk side. Slike ulikheter er lite ønskelig, og usikkerhet med hensyn til dette tilsier at forvaltningsorganet ikke nå gis myndighet til å innskrenke fisket på riksgrensestrekningen. Spørsmålet vil imidlertid bli vurdert på et senere tidspunkt, etter at forvaltningsorganet har fått virke noen år og det er ført samtaler med Finland om saken. Det understrekes at bestemmelsen ikke er til hinder for at rettighetshavere på norsk og finsk side inngår frivillige avtaler om innskrenkninger også på riksgrensestrekningen.

Det har ikke kommet merknader av vesentlig karakter til bestemmelsen, og departementet anbefaler at den opprettholdes som foreslått av utvalget.

Til § 11 Oppgaver og disponering av inntekter

Utvalgets forslag

Utvalget foreslo at Tanavassdragets fiskeforvaltning skulle være selvfinansierende med utgangspunkt i inntekter fra det årlige salget av fiskekort i vassdraget. Videre skulle den innestående beholdningen i Tanakassa overføres til forvaltningsorganet fra det tidspunkt det ble opprettet. Bakgrunnen er at oppgaver som i dag er tillagt staten, og som finansieres av fiskekortinntektene, overføres til Tanavassdragets fiskeforvaltning. På denne måten videreføres også den norsk-finske overenskomstens bestemmelse om

at inntektene fra fisket skal benyttes til oppsyn og andre oppgaver knyttet til fiskeforvaltningen i vassdraget.

Utvalget foreslo videre at de nevnte midlene settes inn i et disposisjonsfond som skal benyttes til å finansiere de løpende oppgavene som er pålagt forvaltningsorganet. Det er videre foreslått at deler av udisponerte midler det enkelte år skal settes av til et avsetningsfond. Hensikten med dette vil være å bygge opp en reserve som sikkerhet for fremtidig forvaltning og drift. Udisponerte midler det enkelte år foreslås fordelt med 75 % til de fiskeberettigede og 25 % til avsetningsfondet. Utvalget mente at en slik fordeling er naturlig ut fra de fiskeberettigedes særskilte rettigheter i vassdraget, og fordi det er disse som tradisjonelt har hatt inntekter fra fisket.

Departementets vurderinger

Departementet er enig i at Tanavassdragets fiskeforvaltning bør disponere de norske fiskekortinntektene. Hovedgrunnen er at oppgaver som i dag er tillagt staten, og som finansieres gjennom Tanaelvas lakseoppsynskasse (Tanakassa) overføres til Tanavassdragets fiskeforvaltning. Det vises også til at de årlige inntektene fra fiskekortsalget skal benyttes til forvaltnings- og driftsoppgaver som normalt tilligger rettighetshavere til laksefiske i vassdrag. Løsningen vil videre være i samsvar med overenskomsten mellom Norge og Finland, der det er avtalt at inntektene fra fisket i hovedsak skal benyttes til oppsyn og andre forvaltningsoppgaver knyttet til fisket.

I tråd med dette fastsetter bestemmelsen at Tanavassdragets fiskeforvaltning skal disponere den norske delen av inntektene fra salg av fiskekort i Tanavassdraget. Disse består i dag av inntekter fra fiskekortsalget i de norske sidevassdragene, den nedre norske delen av vassdraget og midler overført fra Finland for fiske på riksgrensestrekningen.

Departementet er enig i utvalgets forslag til fordeling av eventuelle ubrukte midler det enkelte år. En slik fordeling er naturlig ut fra de fiskeberettigedes særskilte rettigheter i vassdraget, og det forhold at det er disse som tradisjonelt har hatt inntekter fra fisket. Det understrekes at det bare er midler som eventuelt gjenstår etter at de pålagte kjerneoppgavene er utført som skal fordeles som foreslått. Det vises for øvrig til at Tanavassdragets fiskeforvaltning er underlagt regnskaps- og revisjonsplikt.

De samlede midlene fra salg av fiskekort på riksgrensestrekningen skal i henhold til overenskomsten med Finland fordeles likt mellom Norge og Finland. Norges andel av midlene disponeres i dag av Fylkesmannen i Finnmark gjennom Tanakassa. Overenskomsten fastsetter videre at Fylkesmannen i Finnmark årlig skal informere regional statlig myndighet i Finland om antall solgte fiskekort med tilhørende inntekter på riksgrensestrekningen. Fylkesmannen har også ansvaret for kontakt med Finland om fordelingen av midlene. På denne bakgrunn skal Tanavassdragets fiskeforvaltning hvert år sende en dokumentert oversikt over salg av fiskekort på riksgrensestrekningen med tilhørende inntekter til Fylkesmannen i Finnmark. Etter at opplysningene er kontrollert og kvalitetssikret, vil Fylkesmannen på vanlig måte oversende disse til Finland. Frist for slik innsending er satt til 15. november det enkelte år.

Finland har og vil med stor sannsynlighet fortsatt ha betydelig større inntekter fra salg av fiskekort på riksgrensestrekningen enn Norge. Finland vil derfor bli anmodet om at inntekter som tilfaller Norge blir overført direkte til Tanavassdragets fiskeforvaltning.

Departementet tilrår på denne bakgrunn at bestemmelsen vedtas som foreslått av utvalget, men med en tilføyelse om at Tanavassdragets fiskeforvaltning skal sende en dokumentert oversikt over salg av fiskekort for det enkelte år til Fylkesmannen i Finnmark.

Fiskekortinntektene, både beholdningen i Tanakassa og fremtidige inntekter vil bli stilt til disposisjon for forvaltningsorganet gitt Stortingets samtykke, se nærmere under omtalen av økonomiske og administrative konsekvenser nedenfor.

Til § 12 Oppsyn

Bestemmelsen gir Tanavassdragets fiskeforvaltning ansvaret for fiskeoppsynet i Tanavassdraget. Dette ansvaret har tidligere ligget til Fylkesmannen, mens selve oppsynet har vært utført av lensmannskontorene i Tana og Karasjok. En betydelig del av midlene i Tanakassa går til oppsyn på riksgrensen. Etter utvalgets vurdering bør utgiftene til oppsynet i de norske sidevassdragene og den nedre norske delen dekkes med midler fra fiskekortsalget. Staten bør imidlertid i følge utvalget fortsatt ha ansvar for oppsynet på riksgrensestrekningen, enten gjennom direkte økonomisk støtte til oppsynet eller gjennom Statens naturoppsyn.

Det har kommet noen merknader til dette forslaget. *Laksebreveiere i Tanavassdraget AL (LBT)* går inn for at utgifter til oppsynet dekkes av staten i hele vassdraget på norsk side. *Anarjokdalens velforening* mener at oppsynet bør beholdes som i dag med politiet som utførende myndighet. *Lensmannen i Tana* mener også at staten og politiet fortsatt bør ha ansvaret for organisering, utøvelse og finansiering av oppsynet

Miljøverndepartementet mener at Tanavassdragets fiskeforvaltning bør ha hovedansvaret for oppsynet i hele vassdraget, og at utgiftene til oppsyn i utgangspunktet bør dekkes med midler fra fiskekortsalget.

Statens naturoppsyn er opprettet for å ivareta nasjonale miljøverdier og forebygge miljøkriminalitet, jf. *lov 21. juni 1996 nr. 38 om statlig naturoppsyn*. Staten har generell kompetanse på naturoppsyn både i vassdrag og i sjø og også et overordnet ansvar for oppsyn som følger av lov om laksefisk og innlandsfisk. Statens oppsyn må derfor ha et nært samarbeid med Tanavassdragets fiskeforvaltning om oppsynet, og da særlig på riksgrensestrekningen.

Fylkesmannen i Finnmark har i henhold til overenskomsten med Finland myndighetsoppgaver knyttet til oppsynet. Det foreslås derfor at det i § 12 presiseres at Fylkesmannen i Finnmark, i samråd med Tanavassdragets fiskeforvaltning, har hovedansvaret for nødvendig kontakt med finske myndigheter i spørsmål som angår oppsynet på riksgrensestrekningen.

Departementet tilrår at bestemmelsen vedtas med de presiseringene som er omtalt ovenfor.

Til § 13 Avtale med Finland

Bestemmelsen innebærer at Tanavassdragets fiskeforvaltning skal være representert i sentrale og regionale forhandlinger med Finland om forvaltningen av fisket i Tanavassdraget. Både de fiskeberettigede og personer med stangfiskerett skal være representert i forhandlingene. Dette er en viktig bestemmelse med hensyn til lokal innflytelse, fordi reguleringsregimet på riksgrensestrekningen, samt for hovedelva nedstrøms grensestrekningen, fastsettes gjennom disse forhandlingene. Resultatet av forhandlingene legger også føringer for forvaltningen av de norske sidevassdragene.

Laksebreveiere i Tanavassdraget AL mener at fiskeforvaltningsorganet skal utpeke tre representanter til forhandlinger mellom Norge og Finland, to fra de fiskeberettigete etter § 3 og en person med stangfiskerett etter § 4. Samme representasjon foreslås ved regionale forhandlinger med Finland. *Tana kommune* foreslår at Tanavassdragets fiskeforvaltning skal peke ut tre representanter til forhandlinger mellom den norske og den finske stat. *Anarjokdalens velforening* foreslår at Sametinget oppnevner et tredje medlem til forhandlinger med Finland.

Departementet viser til det som er sagt tidligere om at forskriftsforslaget som helhet innebærer et kompromiss som blant annet tar sikte på å balansere representasjonen fra ulike grupper, og ser ingen vesentlig grunn til å foreslå endringer i utvalgets forslag. Representasjon fra Sametinget i delegasjonen er, slik departementet ser det, naturlig og hensiktsmessig jf. ordlyden i finnmarkslovens § 28, og dette trenger således ikke inntas særlig i forskriften.

Departementet foreslår at utvalgets bruk av begrepet "forhandlingsutvalget" erstattes med "*forhandlingsdelegasjonen*" og tilrår at bestemmelsen med denne endringen vedtas som ellers foreslått av utvalget.

Til § 14 Utestenging fra fiske

Bestemmelsen gir Tanavassdragets fiskeforvaltning myndighet til å utestenge personer fra fiske dersom de fisker i strid med regler gitt i denne forskriften eller i lov om laksefisk og innlandsfisk. Dette innebærer at en person som fisker ulovlig kan risikere utestenging i tillegg til straff etter lov om laksefisk og innlandsfisk. Utvalget anså det som svært viktig at fiskereglene følges, blant annet for å hindre overbeskatning. En eventuell utestenging fra fisket vil av de fleste oppleves som en strengere reaksjon enn en bot, og vil derfor kunne virke preventivt i forhold til overtredelser. Vedtak om utestenging kan på ordinært vis fremmes for alminnelig domstolsbehandling.

Det har ikke kommet merknader av vesentlig karakter til denne bestemmelsen, og departementet tilrår at den opprettholdes som foreslått av utvalget.

Til § 15 Saksbehandling og klage

Bestemmelsen innebærer at de relevante delene av forvaltningsloven og offentlighetsloven gjelder for virksomheten til Tanavassdragets fiskeforvaltning. Fylkesmannen i Finnmark foreslås som klageinstans etter offentlighetsloven, ikke Direktoratet for naturforvaltning, slik utvalget foreslo. Dette har sammenheng med at departementet foreslår en annen tvisteløsning enn utvalget, slik at Direktoratet for naturforvaltning ikke lenger er aktuell som klageinstans for beslutninger truffet av Tanavassdragets fiskeforvaltning. Bakgrunnen for dette er at de beslutninger som skal treffes av Tanavassdragets fiskeforvaltning i liten grad gjelder ressursforvaltning. Departementet foreslår derfor at det istedenfor presiseres i ny § 16 at tvister om rettighetsforhold om garnfiske etter § 3 og stangfiske etter § 4 avgjøres av Finnmark jordskifterett eller Indre Tinnmark tingsrett. Det fastslås videre at jordskifteretten kan fastsette bruksordninger. Disse løsningene er i tråd med jordskifteloven og domstolsloven. Løsningen samsvarer videre med Sametingets standpunkt slik det framkom både i høringen og under konsultasjonene. Selv om adgangen til jordskifteretten og tingsretten fremheves, mener departementet at Tanavassdragets fiskeforvaltning i første instans selv skal søke å løse den typen tvister det her kan være tale om, jf. forskriften § 7 og rettshavertvister etter §§ 9 og 10. Dette presiseres i bestemmelsen som foreslås i § 16, 2. ledd.

Departementets forslag innebærer at Tanavassdragets fiskeforvaltnings beslutninger om kortpris eller innskrenking av fiske (henholdsvis § 9 og § 10) ikke kan påklages. Dersom slike beslutninger imidlertid anses for å være et inngrep i en eksisterende rettighet, vil også dette spørsmål kunne bringes inn for de alminnelige domstolene.

§ 16 Tvisteløsning og bruksordning

Se omtale under § 15.

§ 17 Ikrafttreden

Det har ikke kommet merknader til denne bestemmelsen, og departementet anbefaler at forskriften trer i kraft straks. De relevante bestemmelser i 1911-resolusjonen er inntatt i utvalgets forslag til forskrift, og denne resolusjonen kan dermed oppheves når forskriften trer i kraft.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser

Utvalgets vurderinger

Utvalget foreslo at Tanavassdragets fiskeforvaltning skulle være selvfinansierende med utgangspunkt i inntekter fra salg av fiskekort i vassdraget. Beholdningen i Tanakassa skulle overføres til forvaltningsorganet fra det tidspunkt det ble opprettet, og organet skulle disponere alle fremtidige inntekter fra salg av fiskekort. Forslaget om overføring av inntektene av fiskekortsalget innebærer at inntekter og utgifter til forvaltningstiltak overføres fra staten v/Fylkesmannen i Finnmark til det lokale forvaltningsorganet. I de siste årene har Norges andel av de årlige inntektene fra det samlede salg av fiskekort i vassdraget vært i størrelsesorden 3 - 5 millioner kroner.

Utvalget mente videre at det burde vurderes en grunnfinansiering for å sikre at de oppgavene som blir tillagt forvaltningsorganet blir ivaretatt og om nødvendig styrket. Som et alternativ til grunnfinansiering ble det foreslått vurdert en tilsagnsfullmakt som kan benyttes i spesielle tilfeller, som for eksempel svikt i inntektene fra salg av fiskekort. Utvalget mente videre at staten burde ta ansvaret for finansieringen av oppsynet på riksgrensestrekningen. De årlige kostnadene for dette er anslått til 1,0 til 1,5 millioner kroner.

Utvalget viste til at det i de siste årene er det brukt en del midler til forskning og undersøkelser og mente at slike aktiviteter bør finansieres av staten i framtiden. Det ble også vist til at det også er brukt en del ressurser på å bygge opp de fiskeberettigetes organisasjon, både til dekning av driftsutgifter og til gjennomføring av prosjekter.

Utvalget la til grunn at Miljøverndepartementet etablerer nærmere rammer for forvaltningsorganets utøvende virksomhet og en hensiktsmessig styringsdialog omkring bruken av de midlene som stilles til disposisjon.

Departementets vurderinger

Etablering av Tanavassdragets fiskeforvaltning vil ikke medføre økte utgifter over statsbudsjettet. Forslaget om at forvaltningsorganet skal få overført innestående kontantbeholdning i Tanakassa på det tidspunktet organet opprettes vil imidlertid innebære en engangsoverføring av fondets kontantbeholdning fra staten v/Fylkesmannen i Finnmark til det lokale forvaltningsorganet. Denne overføringen vil gi forvaltningsorganet tilstrekkelig mulighet til å utføre de oppgavene det er pålagt fra det tidspunktet det blir opprettet. Beholdningen pr 10. januar 2011 er ca 4,32 mill kr. I tillegg kommer en del inventar, blant annet en campingvogn, båter, firehjuls motorsykler og kontorutstyr.

Det forutsettes videre at Tanavassdragets fiskeforvaltning skal disponere alle fremtidige norske fiskekortinntekter i Tanavassdraget. Gjennomsnittsinntektene de siste fem årene har vært på om lag 4,5 mill kr. Om lag tre fjerdedeler av disse inntektene er overføringer fra Finland.

Engangsoverføringen av Tanakassen og adgangen til å disponere fiskekortinntektene til forvaltningstiltak er en nødvendig forutsetning for at oppgaver som i dag er tillagt staten skal kunne overføres til Tanavassdragets fiskeforvaltning. Dette vil også bringe situasjonen i Tana på linje med landet for øvrig, der det er rettighetshaverne som selger fiskekort og disponerer inntektene fra dette salget. Det må forventes at hoveddelen av utgiftene for det nye forvaltningsorganet vil være knyttet til fiskeoppsyn.

Selv om inntektene fra salg av fiskekort aldri har vært budsjettert over statsbudsjettet, må de pr i dag betraktes som statlige midler. Det må derfor bes om Stortingets samtykke før nåværende beholdning i Tanakassen, inventar og fremtidige fiskekortinntekter kan stilles til disposisjon for Tanavassdragets fiskeforvaltning. Det tas sikte på at saken vil bli lagt frem for Stortinget i samleproposisjonen som fremmes i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2011.

Utvalget har bedt om at det blir vurdert å innføre en grunnbevilgning eller en tilsagnsfullmakt som kan benyttes for Tanavassdragets fiskeforvaltning dersom det oppstår et avvik mellom inntekter og pålagte oppgaver. Departementet mener dette ikke er aktuelt. Den alminnelige ordningen ellers i landet er at rettighetshaverne forvalter fisket gjennom inntekter ved salg av fiskekort.

I tillegg til lønns- og driftsutgifter knyttet til oppsynet har staten brukt ressurser på ulike forvaltnings- forsknings- og overvåkingsaktiviteter i Tana. Dette arbeidet vil bli videreført og vurdert i de ordinære budsjettprosessene.

Utvalget mener at det er ønskelig å styrke oppsynet med fisket i Tanavassdraget. Dette må på vanlig måte vurderes i de årlige budsjettprosessene.

Utvalget har lagt til grunn at Miljøverndepartementet etablerer nærmere rammer for forvaltningsorganets utøvende virksomhet og en hensiktsmessig styringsdialog omkring bruken av de midlene som stilles til disposisjon. Departementet vil ta initiativ til en nærmere avklaring av disse problemstillingene så snart forvaltningsorganet er opprettet.

Utvalgets forslag innebærer at politimesteren og lensmannen ikke lenger vil ha en rolle i den generelle fiskeforvaltningen i vassdraget, med unntak for ordensmessige forstyrrelser eller lovbrudd knyttet til fisket. Også Fylkesmannen i Finnmark vil få færre oppgaver, ved at embetet ikke lenger vil ha ansvaret for oppsyn, salg av fiskekort og administrasjon av Tanakassa. Embetet vil imidlertid fortsatt ha ansvaret for forhandlinger med Finland om forskrift for tilreisendes fiske og for kontakt med finske myndigheter i spørsmål om oppsyn og fordeling av inntekter fra salg av fiskekort. Den samlede arbeidsmengden for Fylkesmannens arbeid med forvaltningen av fisket i Tana blir likevel langt mindre enn tidligere.

9. Foreleggelse

Utkast til kongelig resolusjon har vært forelagt Finansdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet og Nærings- og handelsdepartementet.

Avholdte konsultasjoner med Sametinget er omtalt under punkt 3.

10. Mulig framtidig lovendring

Tanautvalget anbefalte å beholde tanaloven av 1988, samtidig som det ble foreslått å lovfeste stangfiskeretten og fastslå allmennhetens adgang til fiske i et nytt ledd i finnmarksloven § 28. Utvalget begrunnet sitt forslag om å beholde tanaloven med at loven tradisjonelt har hatt stor betydning for de fiskeberettigede som utgjøres av laksebreveierne i elvedalen og som regulerer deres særlige fiskerett.

Justis- og politidepartementet uttalte i høringen at tanalovens regler av lovstrukturelle grunner burde samles i finnmarksloven sammen med den nye foreslåtte bestemmelsen. Som et – dårligere – alternativ mente Justis- og politidepartementet at bestemmelsene om retten til fiske i Tanavassdragets kunne samles i tanaloven. Justis- og politidepartementet viser også til Justiskomiteens bemerkning i Innst. O. nr. 80 (2004-2005) om at ”i det videre arbeidet med å utvikle et lokalt rettighetsbasert forvaltningssystem vil en modernisering av bestemmelsene i lov 23. juni 1888 nr. 1 om Retten til Fiskeri i Tanavasdraget i Finnmarkens Amt stå sentralt ... Den nærmere reguleringen av rettighetsforholdene må tas inn i finnmarksloven på et senere tidspunkt.”

Miljøvern departementet mener at det vil være en fordel om alle bestemmelser knyttet til rettigheter til fisket i Tanavassdragets samles. Departementet har også forståelse for Justis- og politidepartementets forslag om at dette gjøres i finnmarksloven. Departementet mener videre – sett i lys av komiteens uttalelse – at det er naturlig å vurdere dette i sammenheng med opprettelsen av Tanavassdragets fiskeforvaltning. Også Sametinget har i konsultasjonene om forskriften gått inn for en slik løsning. Samtidig har departementet oppfattet det slik at tradisjonen knyttet til tanaloven står sterkt. Det kan av rettighetshaverne etter tanaloven bli oppfattet som et negativt signal å overføre tanalovens regler til finnmarksloven, selv om innholdet i tanaloven fullt ut blir ivaretatt også når det inntas i finnmarksloven. Departementet vil i denne sammenheng påpeke at generalforsamlingen for Laksbreveiere i Tanavassdraget (LBT) 6. november 2010 vedtok en resolusjon der det understrekes at LBT ikke ser behov eller grunnlag for å gå nye runder om tanaloven, og at Tanautvalgets enstemmighet om lokal forvaltning bygger på et kompromiss der opprettholdelse av tanaloven inngikk.

Departementet vil komme tilbake til disse spørsmålene i en senere lovprosess.

Miljøverndepartementet

tilrår:

Forskrift om lokal forvaltning av fisk og fisket i Tanavassdraget fastsettes i samsvar med vedlagte forslag (vedlegg 1)